

KAUKAINEN SAARI (3)

Toivo Pekkanen

Miten päivät vähän kerrassaan lyhenevät jo yöt pitenevät. Miten lämpö miltei huomaamattomasti viilenee, miten meri ja taivas ja metsät muuttavat väriään. Miten tulen kohina saa vähitellen vihaisen ja villin sävyn, jäähdyttää ilman ja veden, lakastuttaa kukat seinän vierustalta, vaientaa metsässä visertelevät linnut ja karkottaa heidät lopulta kokonaan pois, ajaa kalaparvet rannikolta syviin ja kauemmin lämpiminä säilyviin selkävesiin. Jonkin tähtikirkkaan yön jälkeen on aamu niin kylmä, ettei ulos voi enää mennä paljon jaloin. Lehtipuut kellastuvat, ruoho muuttuu mustaksi ja palaneen ruskeaksi ja laskee päänsä väsyneenä märkää maata vasten. Pitkät raskaat sateet suomivat maata, kastelevat metsät ja pellot, talot ja ihmiset, kaiken, kaiken. Vesi virtaa ojissa tulvivina puroina, kovertaa teihin uurteita ja kuoppia, keräytyy lammikoiksi syvänteihin, tunkeutuu syvälle maan salaisiin lähdesuoniin.

Saari seisoj silläaikaan liikkumattomana paikallaan lakkaamatta kuohuvan meren sylissä. missään muualla ei näkynyt niin korkealle lentäviä kuohuja kuin sen uneksituilla rannoilla. Jos tahtoi todella kokea syysmyrskyn koko voiman, se täytyi kokea siellä.

Eräänä aamuna olivat kaikki lammikot jäässä. Pojat koettelivat jään kestävyyttä innoissaan. Nyt olisi hetki pian käsillä

Taivas muuttui päivä päivältä yhä kylmemmän siniseksi. Kylmän kirkkaat ruskot paloivat sen reunoilla miltei kaiken päivää. Sateisina päivinä raskaat

pilvet laskeutuivat miltei puiden latvojen tasalle, koko maailma ikään kuin kutistui kasaan. Saari vetäytyi kuin kauemmaksi ja häämötti vain heikosti harmaasta sumusta. Mutta kun ilma taas kirkastui, se tuli Näkyviin koko loistossaan, upeillen mahtavien hunkien vihreydellä, jota kylmimmätään pakkasyyöt eivät kyenneet vaurioittamaan.

Sitten meri rupesi vihdoon jäätymään. ensin peittyivät lahdenpoukamatkiiltävän, mustanvihreän jääkalvon alle. Vähitellen jäärajan eteni yhäkauemmaksi ulapalle. Pari kolme kertaa myrsky murskasi sen pieniksi lautoiksi ja heliseväksi sohjoksi, mutta tuulen tynnyttyä se eteni jälleen rohkeasti syviä vesiä kohti. Ja eräänä aamuna oli siltä saareen valmis. Musta, kiiltävä jää ulottui kauas näköpiirin tuolle puolen, välkkyen kylmässä joulukuun auringossa kuin kiillotettu teräs, kuin suunnaton peili, jossa saarien rannat kuvastelivat itseään. Yksinäinen pikku saari kohosi sen keskeltä kuin kangastus, kuvajaisensa ympäröimänä, auringon hehkua puittensa korkeissa latvoissa. se oli jo itsessään kuin jähmettynyt satu, kuin suuri koru, kuin unissa nähty ihme.

Mutta tänäänkään ei ollut vielä se päivä. Jää ei ollut vielä riittävän vahvaa.

(jatketaan seuraavassa lehdessä)

Quellenangabe:
FINNISCH-DEUTSCHE TEXTE (1981)
Toivo Pekkanen
KAUKAINEN SAARI – DIE FERNE INSEL

Abdruck mit freundlicher Genehmigung von
Frau Dr. Marie-Elisabeth Schmeidler und
Frau Anja Feyerabend geb. Reineke M.A.

DIE FERNE INSEL (3)

Touvo Pekkanen

Übersetzung : Anja Reineke und Marie-Elisabeth Schmeidler

Wie die Tage von einem zum anderen kürzer werden und die Nächte länger. Wie die Wärme fast unmerklich abnimmt, wie Meer und Himmel und Wälder ihre Farbe wechseln. Wie das Brausen des Windes nach und nach einen wütenden und wilden Ton bekommt, wie er Luft und Wasser erkalten lässt, die Blumen an der Hauswand verwelken, die zwitschernenden Vögel im Wald verstummen und schließlich davonfliegen und die Fischschwärme vom Ufer in die tiefen, länger warm bleibenden Gewässer treiben lässt.

Nach einer sternklaren Nacht ist der Morgen so kalt, dass man nicht mehr mit bloßen Füßen hinausgehen kann. Die Laubbäume werden gelb, das Gras wird schwarz und braun versengt und neigt sich müde der nassen Erde entgegen. Lange schwere Regengüsse peitschen den Boden, übergießen die Wälder und Felder, die Häuser und die Menschen, alles, alles. Das Wasser strömt in breiten Bächen über die Ränder der Gräben hinweg, kerbt tiefe Furchen und Löcher in die Wege, sammelt sich zu großen Lachen, dringt tief in die verborgenen Quelladern der Erde ein.

Die Insel stand in dieser ganzen Zeit unbeweglich an ihrem Ort, mitten im schäumenden Meer. Nirgendwo sonst gab es so hoch aufliegende Gischt wie an ihren ersehnten Ufern. Wenn man wirklich einmal den Herbststurm in seiner ganzen Kraft erleben wollte, dann musste es dort sein.

Eines Morgens waren alle Pfützen zugefroren. Voller Freude probierten die Jungen die Festigkeit des Eises aus. Jetzt würde es bald soweit sein.

Der Himmel wurde von Tag zu Tag immer

kälter blau. Eisig klares Rot brannte am Horizont fast den ganzen Tag über. An Regentagen senkten sich die schweren Wolken fast bis zu den Wipfeln der Bäume hinab, es war, als schrumpfte die Welt zusammen. Die Insel zog sich gleichsam zurück und schimmerte nur schwach aus dem grauen Nebel hervor. Aber wenn die Luft wieder klar wurde, erschien sie in ihrem vollen Glanz, prunkend mit dem Grün ihrer mächtigen Föhren, dem auch die kältesten Frosträchte nichts anhaben konnten.

Dann begann das Meer endlich zuzufrieren. Zuerst überzogen sich die inneren Bogen der Buchten mit einer blanken, schwarzgrünen Eishaut. Nach und nach schob sich die Eisgrenze immer weiter auf das offene Meer hinaus, Zwei, drei Mal wurde sie vom Sturm zu kleinen Schollen und klirrendem Eisschnee zerschlagen, aber wenn der Wind sich gelegt hatte, rückte sie kühn erneut gegen die tiefen Gewässer vor. Und eines Morgens war die Brücke zu der Insel fertig. Schwarzes, glänzendes Eis dehnte sich weit bis zum Horizont, in der kalten Dezembersonne blitzend wie polierter Stahl, wie eine unermessliche Glasfläche, in der die Ufer der Inseln sich widerspiegelten. Die einsame kleine Insel erhob sich aus ihrem Spiegelbild wie eine Fata Morgana mit der Glut der Sonne auf ihren hohen Baumkronen. Sie war schon für sich wie ein zu Eis erstarrtes Märchen, wie ein großes Schmuckstück, wie ein Wunder, das man im Traum erblickt.

Aber auch heute war der Tag noch nicht gekommen. Das Eis war noch nicht fest genug. ...

Fortsetzung im nächsten Heft